

In juli 1962 was het 15 jaar geleden, dat de organisaties van Luchtvaartcadetten in de U.S.A. (Civil Air Patrol), Canada (Air Cadet League) en Engeland (Air Training Corps) besloten om een aantal van hun cadetten te selecteren en deze gedurende 3 weken in de Zomervakantie uit te wisselen. Het doel van deze uitwisseling was om de luchtvaartjongeren uit deze landen tijdens het verblijf bij hun buitenlandse collega's via hun aller belangstelling: de luchtvaart en andere activiteiten, nader te laten kennismaken, wederzijdse ideeën uit te wisselen en eikaars levensgewoonten en opvattingen te leren kennen; kortom "to promote better international goodwill and understanding", zoals de Amerikanen het uitdrukken. Deze uitwisselingen werden een enorm succes en steeds meer landen gingen er toe over om aan deze internationale uitwisseling deel te nemen en al gauw sloot Nederland zich hierbij aan in de vorm van de K.N.V.v.L. Tegenwoordig is deze jaarlijkse internationale uitwisseling uitgegroeid tot een enorme organisatie, waaraan maar liefst 21 landen uit de Vrije Wereld deelnemen.

Aangezien in Nederland tot voor 1954 geen luchtvaartcadetten bestonden, selecteerde de K.N.V.v.L. elk jaar uit haar jeugdleden de 'jonge ambassadeurs', zoals ze genoemd worden, om onder de titel 'Air Cadet' in deze uitwisseling Nederland te vertegenwoordigen. Tegenwoordig selecteert de K.N.V.v.L. behalve uit het geringe aantal luchtvaartcadetten nog steeds uit de andere jeugdleden om het aantal gegadigden voor de selectie van de 'jonge ambassadeurs' zo groot mogelijk te maken. In februari 1962 verscheen dan in Avia (officieel orgaan van de K.N.V. v.L.) een oproep, waarin gegadigden

INTERNATIONAL AIR CADET EXCHANGE 1962

voor de Uitwisseling werden uitgenodigd om te solliciteren. Naast vele anderen nam ook ik de pen ter hand en schreef een sollicitatiebrief, die zeer uitgebreid moest zijn aangezien de Selectiecommissie alles over de kandidaten wilde weten. Na verloop van tijd kreeg ik bericht, dat ik in een voorselectie van de sollicitanten was uitgekozen voor de twee dagen durende eindselectie op het zweefvliegcentrum Terlet, waar uit de 36 kandidaten in de eindselectie de 18 gelukkigen zouden worden geselecteerd: 6 naar de U.S.A. en naar Canada, Engeland, Frankrijk, Noorwegen, Zweden en Israël per land 2. De eindselectie op Terlet was nogal zwaar: iedereen werd tijdens de persoonlijke gesprekken met de selectiecommissie, discussies, speeches in het Engels, gesprekken in het Frans etc. in zijn hele optreden gadeslagen, hetgeen bijzonder vermoeiend was. Twee dagen hierna kreeg ik bericht, dat ik zou worden uitgewisseld naar de U.S.A. en mijn uitbundige vreugde hierover

zal wel niemand verbazen. Na een aantal beslommingen en een briefing door de K.N.V.v.L. over alles wat ons te wachten stond en wat er van ons verwacht werd, stonden we na een uitgebreid en uitgebalanceerd kofferpakken 18 juli 's morgens op Ypenburg, 'klaar voor de start'. Een Fokker Friendship van de Koninklijke Luchtmacht vloog ons van Ypenburg naar Brussel, waar we de Belgen oppikten. Na deze tussenlanding vlogen we naar de Rhein-Main Air Force Base, de grootste Amerikaanse transportbasis in Europa, bij Frankfurt in Duitsland.

Alle uitwisselingscadetten **uit** Europa en degenen, die **naar** Europa gingen, kwamen eerst naar Rhein-Main om na één etmaal te vertrekken naar het land van bestemming. En dezelfde Friendship die ons naar Rhein-Main had gevlogen, nam 24 uur later de buitenlandse cadetten mee terug naar Nederland.

De organisatie van het verblijf van de 380 cadetten uit alle landen op Rhein-Main berust bij de K.N.V.v.L.;

(zie verder pag. 8)